

Arrest

nr. 208 489 van 30 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en
A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaten C. DESENFANS en A.-C. RECKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 november 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 7 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 15 februari 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,6 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 21 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 21 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 07/12/2015
Overdracht CGVS: 12/04/2016*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 16 augustus 2017 van 9u09 tot 12u22 en op 8 maart 2018 van 14u tot 15u50, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Matabaro Mujijima loco meester Desenfans en meester Mweze Sifa loco meester Desenfans, waren op respectievelijk 16 augustus 2017 en 8 maart 2018 gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Baghi Qazi in het district Namakab van de provincie Takhar. De mensen uit uw dorp en regio gingen naar de moskee van Deh Morsalam. Op een dag, enkele jaren voor uw vertrek namen de taliban tien jongeren van een buurdorp mee om hen te rekruteren. Kort voor uw vertrek kwamen de taliban opnieuw naar uw regio. U was in de moskee wanneer vijf talibs binnenkwamen en de naam van de jongens die oud genoeg waren om hen te rekruteren, waaronder u, opschreven. Zij zouden een week later terugkomen om u mee te nemen. U vertelde dit aan uw vader waarna hij een smokkelaar zocht en uw reis uit Afghanistan regelde. U vertrok in oktober 2015 uit Afghanistan en kwam op 9 november 2015 in België aan. U vroeg op 7 december 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara en een verzendingsbewijs naar.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over uw problemen met de taliban zijn dermate vaag, incoherent en weinig doorleefd dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u dat de taliban reeds voor uw gedwongen rekrutering naar uw regio kwamen en tien jongens meenamen (CGVS II, p. 5). U kan echter geen enkele informatie over dit incident meegeven. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet of gehoord heeft over dit incident zegt u dat u alleen weet dat er tien mensen zijn meegenomen, dat u niet weet hoe en wat er precies is gebeurd en dat dit ver van jullie zou zijn (CGVS II, p. 6). Gezien het jongeren zijn uit een dorp waarvan de mensen naar uw moskee komen is dit weinig overtuigend (CGVS, p. 5). U wordt hierop gewezen en nog verschillende malen aangespoord enige informatie over dit incident mee te geven maar u kan geen enkele informatie meer toevoegen (CGVS II, p. 6). U wordt nog gevraagd hoe of waar deze mensen werden meegenomen maar ook hierop kan u niet antwoorden (CGVS II, p. 6).

U heeft ook geen enkele informatie over mogelijke overeenkomsten tussen de taliban en de ouderen of de gemeenschap in uw regio met betrekking tot rekrutering sinds dit incident. Eerst wordt u gevraagd of de ouderen dit incident besproken hebben om een dergelijk probleem in de toekomst te vermijden of aan te pakken maar u zegt louter dat iedereen bij de taliban behoort en de politie niet naar uw regio kan komen (CGVS II, p. 6). Gevraagd of de dorpingen of de ouderen in de regio een overeenkomst met taliban hadden met betrekking tot rekrutering zegt u vaagweg dat de ouderen en de imam banden hebben met de taliban (CGVS II, p. 7). Nogmaals gevraagd of er regels of overeenkomsten zijn met de taliban met betrekking tot rekrutering – bijvoorbeeld hoeveel jongeren er de taliban dienen te vervoegen en om de hoeveel tijd – zegt u dit niet te weten (CGVS II, p. 7). Nogmaals gevraagd of u ooit iets gehoord of vernomen heeft over dergelijke overeenkomsten of regelingen met de taliban herhaalt u louter dat de ouderen en de imam banden hebben met de taliban en zegt u dat de andere mensen dan niets kunnen doen (CGVS II, p. 7).

Dat u gedwongen rekrutering door de taliban inroept als asielmotief maar niets kan vertellen over een gelijkaardig incident in uw regio of over hoe rekrutering in uw regio geregeld is, hoewel de ouders van de regio volgens uw verklaringen een band zouden hebben met de taliban, doet reeds ernstig twifelen aan uw eigen rekruteringsrelaas. Over uw eigen rekrutering legt u evenmin overtuigende verklaringen af. Zo verklaart u in het eerste gehoor op het CGVS dat er vijf talibs in de moskee kwamen waarvan er vier hun gezicht hadden verborgen. De vijfde was de commandant, een zekere H. (CGVS, p. 20). Op het tweede gehoor wordt u gevraagd of deze talibs, die Dari spraken, Hazara's waren, waarop u zegt dit niet te weten (CGVS II, p. 8). Gevraagd of u dit niet kon zien – gezien hun Aziatische gezichtstrekken – zegt u dat hun gezicht verborgen was. Gevraagd of u daadwerkelijk van geen enkele talib het gezicht kon zien beaamt u dit (CGVS II, p. 8). Dat u eerst zegt dat slechts vier van de vijf talibs hun gezicht hadden verborgen maar in het tweede gehoor dan plots zegt dat u van geen enkele talib het gezicht kon zien roept ernstige vragen op met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw relaas.

U heeft ook nauwelijks concrete informatie over uw problemen sinds uw vertrek. Gevraagd naar de situatie sinds uw vertrek zegt u dat uw moeder zei dat de taliban kwam en dat zij aan hen had gezegd dat u weg was (CGVS II, p. 10). U haalt ook nog een conflict aan in uw regio, maar dit heeft geen betrekking op uw persoonlijke problemen (CGVS II, p. 10 en 11). U wordt gevraagd in alle detail te vertellen over alles dat er precies is gebeurd sinds uw vertrek maar u voegt geen enkele informatie meer toe (CGVS II, p. 10). U weet ook niet wanneer de taliban bij u thuis zou zijn gekomen. U zou er zelfs niet naar gevraagd hebben. Ter verklaring hiervoor zegt u dat u het niet leuk vindt om over de taliban te praten (CGVS II, p. 10 en 11). U wordt nog enkele malen aangespoord om te vertellen over wat er precies gebeurd is sinds uw vertrek maar u voegt geen verdere informatie meer toe (CGVS II, p. 11).

U heeft ook geen enkele informatie over de andere jongens van uw moskee die samen met u werden gerekruteerd door de taliban. U zou ook hier niet naar gevraagd hebben bij uw ouders (CGVS, p. 19 en CGVS II, p. 12). Gevraagd waarom u hier niet naar heeft geïnformeerd antwoordt u twee keer op ontwijkende wijze. U stelde dat u het niet vroeg omdat het kom dat ze van een ander gebied zijn, ze vrienden zijn, jullie samen studeerden in de moskee en samen daar waren. Wanneer de vraag nogmaals wordt gesteld, geeft u het vage antwoord dat voor elk persoon zijn eigen leven veel waard is en dat u toen het incident gebeurde vetrok. Mogelijks vertrokken ook de andere jongens maar u geeft nogmaals aan hier geen informatie over te hebben (CGVS II, p. 12). Een dergelijke desinteresse in het lot van de andere jongens van uw moskee die samen met u gerekruteerd werden doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde taskara en het verzendingsbewijs doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die niet onmiddellijk betwist worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Namakab in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Takhar als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de westelijke districten die grenzen aan de provincie Kunduz en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Takhar scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Namakab betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Namakab van de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Namakab in de provincie Takhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan:

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM");”

Verzoeker voert aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft door de taliban omwille van zijn weigering om zich te laten rekruteren. Verzoeker heeft aldus een vrees voor vervolging omwille van zijn politieke overtuigingen, zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat de bedreigingen door de taliban plaatsvonden in de context van een gewapend conflict tussen de overheid en de taliban. Verzoeker merkt op dat hij afkomstig is uit het district Namakab in de provincie Takhar en dat zijn regio van herkomst wordt gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie, waar terreuraanslagen en luchtaanvallen regelmatig voorkomen en waar de taliban en de ANA strijden om de controle. Daarnaast wordt zijn regio gekenmerkt door drugssmokkel en gewapende misdaadgroeperingen. Uit objectieve bronnen blijkt bovendien dat de taliban jonge mannen in zijn regio van herkomst rekruteert, hetgeen overeenstemt met verzoekers verklaringen over zijn vervolgingsfeiten. Hij citeert hierbij uit het EASO-rapport waarop de bestreden beslissing steunt (Landeninformatie, stuk 20, nr. 1) en uit artikelen van pajhwok.com (verzoekschrift, stukken 3-4).

Verzoeker betoogt dat de onveiligheid in de provincie Takhar niet in vraag wordt gesteld in de bestreden beslissing en meent dat gezien de huidige context zijn verklaringen niet enkel coherent zijn, maar ook plausibel. Verzoeker voert verder aan dat hij niet kan rekenen op effectieve bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Er wordt volgens hem immers niet betwist dat de controle van de regering in zijn regio gering is, terwijl er verschillende groeperingen aanwezig zijn die delen van de provincie onder controle hebben.

Verzoeker meent dat de motivering van de commissaris-generaal onvoldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging en vraagt om desgevallend het voordeel van de twijfel toe te passen. Hij vraagt tevens de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal toont niet aan dat verzoeker geen risico loopt om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden gevisieerd. Verzoeker meent dat hij op basis van zijn verklaringen, die eenduidig, van goede trouw en spontaan zijn, en overeenkomen met de beschikbare landeninformatie, een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven. Hij verwijst tevens naar zijn tweede middel.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst andermaal op het gewapende conflict dat heerst in zijn regio van herkomst en de gedwongen rekrutering door de taliban.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")”.

Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn om tot de ongelooftwaardigheid van zijn relaas te besluiten. Hij licht toe als volgt:

“Ten eerste wenst verzoeker de onbetwiste elementen, of allerm minst niet tegengesproken elementen, naar voren te brengen:

- verzoeker is een jonge man, in passende leeftijd om te vechten, en de taliban rekruteren jonge mannen in Takhar provincie

- De Takhar provincie is in de noordelijke regio van Afghanistan gelegen, en is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie, terreuraanslagen gebeuren regelmatig, de taliban, IS, en andere groepen zijn sterk aanwezig en bestrijden elkaar en de ANSF (Afghan National Security Forces).

Objectieve bronnen bekrachtigen trouwens dat de taliban jonge mannen uit Takhar rekruteert om met aan hun zijde te vechten.

Verzoeker heeft deze gegevens al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra.

Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaart gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

De Commissaris generaal ment dat het asiel relaas van verzoeker niet geloofwaardig

Ten eerste, wordt hem verweten dat hij geen details kan geven over het rekrutering door de taliban , 2-3 jaren geleden, van 10 jonge manen uit de regio. Verzoeker heeft echter verklaard dat hij alleen over dit incident gehoord had. Hij was zelfs met aanwezig, ze waren uit de dorp Qaisha Kebla, die ver weg ligt van zijn dorp Hij has dus geen contact met hen. Hij had ook verklaard dat mensen uit 4-5 verschillende dorpen naar dezelfde moskee als hem gaan, hij kent ze niet alle (CGVS 1 p 18,21 en CGVS 2 p5-6). Men kan hem dan ook niet verwijten dan hij alleen hun nanem en sommige details geven kon.

Daarna verwijt hem de CGVS dat hij niet weet of er een overeenkomst tussen de taliban en de ouderen van zijn regio is over de rekrutering van jonge mannen. Hij heeft verklaard dat zelfs de mullah van zijn moskee (waar de taliban hem rekruteren wilden) een taliban is, en dat de overheid geen steun heeft in zijn dorp, dat de meeste mensen taliban zijn (CGVS 1 p 19).

Verder ment de CGVS dat verzoeker zich tegenspreekt, omdat hij tijdens de eerste gehoor zei dat 4 van 5 taliban hadden hun gezicht bedekt, "en de andere werd commandant H. genoemd, en ik weet enkel zijn naam" (CGVS 1 p 20). Volgens de Commissaris doet verzoeker zich tegenspreken toen hij tijdens de tweede gehoor zegt dat hij de gezichten van de taliban niet zien kon omdat ze bedekt waren. Verzoeker negeert dat hij tijdens de eerste gehoor zei dat een taliban zijn gezicht niet bedekt had, en ment dat het een vertalingsfout is.

Vervolgens verwijt hem de CGVS dat hij niet genoeg details kan geven over zijn problemen sinds zijn vertrek. Verzoeker heeft nochtans uitgelegd dat hij alleen met zijn moeder af en toe kan spreken, en dat ze hem verklaarde dat ze tegen de taliban die hem zoeken kwamen verklaarde dat hij weg is. Hij heeft ook tijdens een afspraak in onze kantoor verklaart dat zijn moeder recentelijk gestorven is, en dat hij geen contact met zijn vader heeft omdat hij al hertrouwd is.

Hetzelfde geldt voor details over de andere jongens die de taliban rekruteren wilden, voor haar dood wist zijn moeder ook niet wat met hen gebeurd is.

Ten gevolge ment verzoeker dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van de bedreigingen en vervolgingen van de taliban niet draagkrachtig en moet verworpen worden.

Verzoeker ment dat zijn verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd moeten worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

-Ten slotte wenst verzoeker te benadrukken dat de motivering van de Commissaris generaal betreffende de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming status niet draagkrachtig is.

Verzoeker benadrukt dat, in tegendeel tot wat de Commissaris beweert, zijn rgeio van herkomst erg onveilig is.

Verzoeker verwijst ook naar de middelen supra, waar de regelmatigheid van de luchtaanvallen en aanslagen en de sterke aanwezigheid van de taliban, IS, en anderen gewapende groepen aangetoond word.

Ten gevolge is het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en alles behalve draagkrachtig.

Verzoeker ment dat er voldoende objectieve elementen bestaan die zijn nauwkeurige en eenduidige verklaringen ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Verzoeker ment dat de argumentatie en redenering van verweerder niet overtuigend is en de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd is. Bovendien ment hij dat verweerder niet met alle vereiste objectiviteit zijn verklaringen en de beschikbare informatie behandeld heeft.

Verzoeker volhardt dat hij een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het artikel “Taliban raids leave 17 security personnel dead in Takhar” van 9 maart 2018 (stuk 3);
- het artikel “Taliban accused of using children as soldiers in Takhar” van Pajhwok Report van 19 november 2015 (stuk 4);

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij voegt ook “Country of Origin Information Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups” van EASO van september 2016.

2.1.4. In zijn aanvullende nota van 25 juli 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- het “COI Report: Afghanistan Security Situation – Update” van EASO van mei 2018;
- het rapport “Country Guidance Afghanistan. Guidance note and common analysis” van EASO van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Met het louter herhalen van zijn vrees voor vervolging door de taliban, het volharderen dat zijn verklaringen eenduidig, spontaan en van goede trouw zijn en het minimaliseren van de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing, kan hij de motivering in de bestreden beslissing niet weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Het loutere feit dat verzoeker niet aanwezig was bij het incident waarbij tien jonge mannen in zijn regio werden gerekruteerd door de taliban of geen contact met hen had omdat dit plaatsvond in een ander dorp dan het zijne, biedt onvoldoende verschoning voor zijn onwetendheid over dit incident. De bestreden beslissing merkte immers terecht op dat verzoeker verklaarde dat er mensen van dit dorp naar zijn moskee kwamen (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 5), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij via deze weg meer informatie zou bekomen hebben over dit incident, zelfs indien hij niet alle mensen kent die naar zijn moskee komen. Dit geldt temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker als jongeman eveneens het risico liep om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban, hetgeen volgens zijn verklaringen uiteindelijk ook gebeurde, zodat kan worden verwacht dat hij meer interesse zou tonen in gelijkaardige incidenten die plaatsvonden in zijn regio.

Omwille van laatstgenoemde reden acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van enige overeenkomsten tussen de dorpsoudsten en de taliban over gedwongen rekrutering (*Ibid.*, stuk 5, p. 7). Waar verzoeker andermaal zijn verklaringen herhaalt dat de dorpsoudsten en de imam banden hebben met de taliban, merkt de Raad op dat des te meer kan verwacht worden dat zij hierover afspraken gemaakt hebben met de taliban. Verzoekers onwetendheid over dergelijke afspraken relativeert dan ook zijn verklaringen over zijn vrees om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vijf talibanstrijders die hem rekruteerden, daar hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat vier van hen hun gezicht bedekt hadden en de andere een talibancommandant was die H. werd genoemd (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 10, p. 20), terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij van geen enkele van deze talibanstrijders het gezicht kon zien (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 8). Verzoeker voert aan dat zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud een vertaalfout betreffen, doch de Raad merkt op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalfouten op te werpen. Tijdens het begin van het eerste persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan de tolk te begrijpen (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 10, p. 3) en hij noch zijn advocaat maakten enige opmerking over de communicatie met de tolk. Aldus bestaat - tot bewijs van het tegendeel - het vermoeden dat wat werd opgenomen in het gehoorverslag, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard. De door verzoeker opgeworpen vermeende vertaalproblemen vormen geenszins een verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Verzoekers vrees voor vervolging wordt verder ondergraven doordat verzoeker verklaarde dat de taliban na zijn vertrek naar België nog naar zijn huis is gekomen, maar dat hij geen verdere informatie vroeg aan zijn moeder over deze problemen. Verzoeker verklaarde bovendien geen informatie te hebben over de andere jongeren van zijn moskee die samen met hem werden gerekruteerd en verklaart ook hiernaar niet gevraagd te hebben toen hij contact had met zijn familie (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 10, p. 10-12). De Raad merkt op dat van iemand die vervolgd wordt en daarom besluit te vluchten, mag worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de juiste stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoekers verweer dat hij enkel af en toe contact kon hebben met zijn moeder, dat zij niet wist wat er gebeurd was met de andere jongens die gerekruteerd werden en dat zij recent overleden is en hij geen contact meer heeft met zijn vader, kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. Uit verzoekers bovenvermelde verklaringen blijkt immers genoegzaam dat hij, op het moment dat hij nog contact had met zijn moeder, het niet nodig achtte om te informeren naar de evolutie van zijn problemen (*Ibid.*, stuk 10, p. 10-12). Uit verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren kan dan ook enkel blijken dat verzoeker een desinteresse vertoont voor de essentiële elementen van zijn vervolgingsfeiten, zodat de ingeroepen vrees voor vervolging in zijn hoofde op een ernstige wijze wordt ondermijnd. Verzoeker toont bovendien niet *in concreto* aan dat hij thans verstoken is van enig contact met familieleden in Afghanistan.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn. In de bestreden beslissing werd bovendien correct geoordeeld dat de door verzoeker neergelegde taskara en verzendbewijs deze vaststellingen niet wijzigen, gezien zij enkel betrekking hebben op verzoekers thans niet-betwiste identiteit en herkomst.

De door verzoeker toegevoegde landeninformatie over de gedwongen rekrutering van jongeren in zijn regio door de taliban volstaat dan ook niet om aannemelijk te maken dat hij zelf concrete problemen heeft, nu hij in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken. De Raad sluit zich wat dit stuk betreft aan bij het standpunt in de nota met opmerkingen: *“Verweerder voegt bij deze nota het rapport EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan: Recruitment by armed groups”, van september 2016 en benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat verzoeker een Afghaanse man is op zich niet voldoende is om te besluiten dat hij “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE’s) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)” behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn zijn regio van herkomst, familiale en tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk.*

Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where pro-government forces, AGE’s and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds”. Verzoeker slaagt er echter niet in zijn vrees in concreto aan te tonen, gezien in de bestreden beslissing op omstandige wijze werd uiteengezet waarom er aan het vervolgingsrelaas van verzoeker geen geloof gehecht kan worden.”

De Raad merkt op dat zich noch in het administratief dossier noch in het verzoekschrift elementen bevinden die afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's “*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afgaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Takhar als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de westelijke districten die grenzen aan de provincie Kunduz en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Takhar scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Namakab betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.”

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

De door verzoeker toegevoegde informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in het district Namakab in de provincie Takhar is gesteund.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in het district Namakab in de provincie Takhar als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar het district Namakab in de provincie Takhar.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Namakab in de provincie Takhar in Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP